

Thierry Deleu

EB EN VLOED

Gedichten over reizen en thuiskomen

Netbook 02 De Geletterde Mens 8670 Oostduinkerke (Belgium)

Eb en vloed

VAN DEZELFDE AUTEUR

Met de Teerling, gedichten, 1965
Met neergehurkte Adem, gedichten, 1967
Postume gedichten, 1970
Prenatale gedichten, 1971
Staalkaart I en Staalkaart II, gedichten, 1971, 1972
Punt, uit!, gedichten, 1971
Klein Alfabet, gedichten 1965-1972, 1974
Ik, een naaktloper, gedichten, 1977
Verzenboek over de Dood, bloemlezing, 1979
In dit landschap, gedichten, 1980
Eigen-liefde, bloemlezing, 1982
Jaren na Lichtmis, gedichten, 1984
Marc Bourry, man van het volk, biografie, 1986
Memoires, gedichten 1974-1980, 1993
Val der Engelen, gedichten, 1997
Een literaire ontmoeting met André Velghe, essay, 1998
In de weelde van de liefde, verzamelde gedichten, 2000
Ik zou liegen als ik het anders zei, teksten, 2001
Guy van Hoof, dichter zonder kroon, essay, 2002
Eindterm, roman, 2002
Amélie Laforêt, roman, 2003
à titre Personnel, brieven, 2004
Arsène du Frêne, heer van La Vallade, roman, 2004
De kiemjaren, gedichten, 2006
Klamme handen, roman, 2006
Amor vincit omnia, gedichten, netbook, 2007
Magisch alfabet, gedichten, 2007
De doden zwijgen niet, roman, 2008
Bourgondische suite, gedichten, netbook, 2009
Helvetiaanse verzen, gedichten, netbook, 2009
Liefde en dood op Sint-André, roman, 2009
Wulpen, in nevel van tijd, netbook, 2010

Colofon

Eb en vloed van Thierry Deleu

© 2011, Thierry Deleu en De Geletterde Mens Online Oostduinkerke

Alle rechten voorbehouden.

Thierry Deleu

Eb en vloed

Netbook 02 De Geletterde Mens 8670 Oostduinkerke (Belgium)

IN GEDACHTEN

EILAND

Ik vlucht voor de ochtend in mezelf,
in mezelf opstappen, geen fanfaren.
Omdat ik nergens wortel schiet.

Mijn handen graven dieper mij.
Ik meet mijn werkelijkheid af
aan de vrees voor het nutteloze.

Ik word ziek aan verlatenheid:
de afstand kringt een spoor in mij,
dat litteken wordt en eiland.

VLINDER

Ik ben een vlinder van verleden tijd.
Geboren uit zon, gekoesterd in regen,
genezen aan bloemen als tepels van licht.
Verkleed heb ik mij voor elke zomer,

van pool tot pool kleuren ontstoken,
van morgen tot avond in elk uur een tint.
Bezeten ontzind verliefd op elke bloem,
als een eindeloosheid, van korte duur.

Ik ben een vlinder van verleden tijd.
Op mijn vleugels de tekens van tranen,
vervoerd onvermoed gesmoord in uw hand,
een vlinder voor jaren feestelijk sterven.

MISSCHIEN

De dorre takken breken en de
liefde fladdert weg elk jaargetij.
Mocht ik mij verzoenen met de koekoek,
met de kikker in het naakte water

en slapen op het mos, of in de vliet
tussen lis en oever vrede vinden.
Mocht mijn waarheid een vogelnest,
de lente spraakkunst van het bloeien.

Worden mijn vingers nieuwe wateren
die beddingen zoeken van fluweel,
en groeit gewas in al mijn handen.
Misschien geurt de ochtend naar jasmijn

en hangen zwalmen weer aan de wind.
Misschien glijdt de zon uit haar regenpij
en klateren vissen weer in de beek.
Als de beek nog luisteren wil.

IK BEN DE LENTE NIET

Ik ben de lente niet mijn kind.
Met bramenschrammen op mijn huid
en geur van regen luw als zoet geweld.
Ik zou wel kunnen sneeuwen

een stad een rijk in witte vacht.
Zeer zacht, zeer wit, waar hart inzit.
Met vrieslucht slechts om van te leven.
Misschien zal dit mijn laatste winter zijn.

Een dood wit paard drijvend op zijn zij.
Zolang nog zal ik blijven zingen.
Als een offer aan meeuw aan zeekrab
aan zeester en steenkrab dit lied.

Ik ben de lente niet mijn kind.
Maar een stille, schuwgeworden vogel
die verreisd neerstrijkt op je hand.
Tot het bloed weer steigert in zijn lijf.

AAN WAT OVERBLIJFT ...

Als vingers om een bloem ik knijp
in de koude kraag van de ochtend
en laat een spoor van weemoed achter.
Wat ik aanraak gunt mij geen blik;

de bloemen niet en de dieren,
ook niet het nederigste kruid.
Ik bijt zachtvaardig in hun strot;
er komt noch klank noch letter vrij.

Och, aan wat sneeuw op mijn koets,
als ik uitrij in hoge hoed voorgoed,
aan een dun laagje ijs juist voor
de dorpel van het paradijs,

aan wat overblijft heb ik genoeg.
Ik tel de ringen van mijn boom,
die omgezaagd te rijpen ligt.
En elke dag tel ik één ring meer.

AVONTUUR

In 't welig kruid van je huid ik
strijk neer en fluit van zotte vreugd
het lied van onze zondeval.
Een specht speelt solo op je dij.

En als water kirren duiven
onder de bloesems van je gezicht.
De knoppen van je borsten gloeien,
als je openbloeit een explosie

zo snel in de palm van mijn hand.
Een avontuur in jou te klimmen,
vol van zang en dol van zinnen,

maar als in hout letters kerven,
die je ook later ziet, kan ik niet.
Morgen fluit ik licht een ander lied.

ALS EEN GEWIJDE

Een wit gewaad vol diepe plooiën,
in mijn hand een rozensnoer van tijm,
ingetogen langs de oever in
een weiland grijs van rijm ik reis.

De nacht ligt als een kat te spinnen.
Onder de schors van de bomen rijpt het licht.
In het water de schemer van een
gezicht, dat opgeschrikt de ogen wendt.

Omslachtig ik snuit mijn neus van kruid
tussen de duimen van een waterplant.
Een kikker veert op van het toilet.
Een klein verlet op mijn lange reis.

DIT FYSIEKE LAND

In de wolken lopen
op het water wandelen
van de aarde tuimelen
het is mij om het even

als ik maar even naast jou
tien stappen lopen kan
in dit fysieke land dat
naar verse regen ruikt

waar hazen je overhoop
rennen vogels er voor de
hand liggen handgeklap
van duiven geëxciteerd

door ons ongemeld bezoek
en jou een zoen geven
op je huid van zijde die
ik nooit verknippen zal.

ALS IK AAN LAND GA

In gespreide slagorde
voert zij haar oorlog
eeuwig zwanger zijn
van haar grote koning

zij lacht als op een party
haar buik de zee die ik
bevaar onder piratenvlag.
Als ik aan land ga

in haar hoogrankende delta
staat mijn schip op het spel
de meeuwen slaan
aan 't muiten.

WANNEER DE WINTER KOMT

Juliette, wanneer de winter komt,
mijn dagen op één hand worden
geteld, wees dan niet bedroefd,
spel mijn naam op elk wit blad,

vertel de wereld dat opa
over jou waakt met jou danst
om jou lacht iedere keer dat jij
je ogen sluit, ten hemel slaat.

Wanneer de sneeuw is geruimd,
de lijkwagen het huis voorrijdt
het afscheid nabij, denk erom
dat ik jou de hand zal reiken

iedere keer dat je ogen
vraagtekens zijn, de twijfel
jou overvalt jouw evenwicht
verstoort en je verdrietig maakt.

KINDEREN

Kinderen, als je mij te ruste legt,
doe het dan zachtjes, toegewijd, met zorg
en aandacht, oog voor detail, denk erom,
ik zal jullie nauwlettend gadeslaan

en punten geven voor geleverd werk.
Houd de aarde als een laken open-
gevouwen zodat een dons van mossen
mij toedekt en ik straks geen kou vat.

En als je mij een bezoekje brengt,
vertel mij dan honderd uit over
mijn kleinkinderen en andere
verhalen die mij eeuwig jong houden.

HAAR NAAKTHEID PREUTS GEWAAD

Zij koestert zich tegen mijn warme
lijf haar naaktheid preuts gewaad dat
zindert als een espenblad wanneer
ik haar aanraak streel mijn hand een weg

zoekt zij keert zich om schurkt zich tegen
mij aan als een uitnodiging
wanneer ik spelenderwijs geen spier
verkrimp kreunt zij onvoldaan bekend

refrein van brabbelwoordjes mijn hand
glijdt over haar onderbuik houdt stil
loopt voort tot hij verdwaalt in het
woud van haar weelderig reservaat.

REISMICROBE

FRANCISCUS

In een buil van licht, aan de voet
van Assisi, kwam jij mij
tegenmoet, één oogopslag, die
blik van verstandhouding heeft mij

ingepakt, en in jouw spoor heb ik
de duifjes gevoederd, witte,
rode, goudgele, in de voortuin
van je groot huis. Toen kwamen wij

bij de moeder van alle duiven,
de rechterpoot geamputeerd,
de vrede geschonden, blijft zij
overeind. Aan je tombe

geraakte ik jouw spoor kwijt,
in de stroom van jouw adem maakte
ik een ommegang en bij elke
stap kwam ik de hemel dichterbij.

(Assisi)

O MAL AIMÉ

Simon Templier habitant
Stavelot ik herinner mij
hoe jij als kind geboren als kind
gestorven de wereld verbaasde

door je onvolwassenheid
de kleur van je woorden de
pijn van fel verlangen
nieuwzucht van je gespleten geest

trokken mij aan in je blik
de horizon rooilijn van het
middelpuntvliedende heelal
ik wist dat jij mij zou geven

het goud van de wereld de kleur
van op drift geslagen hout
de hevigheid van een arabier
de knuffel van een berenpoot.

(Stavelot)

GLANUM

Uitgegraven Glanum site
gezandstraald gespijsd met klonters
zaad van oude mannen ik beken
ik ben niet geraakt door je DNA

de regen heeft alle sporen
gewist van de goede oude
tijd toen de Kelten vrijden met
Ligurgische maagden Glanum

trechter silo diaree van veel
beschaving het Romeins verval
intocht van Cimbren en Teutonen
ik neem de weg naar het Noorden.

(Saint-Rémy-de-Provence)

CONFOLENT

Uit mijn dagboek eind' 90:
"Confolent la Creuse France
hier krijg ik zuurstof à volonté
uit brem netel blarenkruid

waan mij de dalaï lama
met dieren rondom simpele
mensen drankneuzen kaarters
kaartlegsters duivenmelkers

boeren vooral die stenen
uit Vlaamse grond klagen
hier leer ik de waarde van
kleine dingen kleine wensen

hier komt de muze elke dag
in de gedaante van een vliegend
paard samen vliegen wij over
weiden velden bos een lieve lust

voor het oog van bikers wandelaars
's avonds gaan wij op stal
warm tegeneen geschoven ruiken
de geur van mest bezeikt stro

horen het gesnurk van ezels
het gepiep van puberkuikens
die de slaap niet vatten de zang
van barrevoetse ganzen."

(De Creuse)

TRIER

Trier zwartgeblakerde poort die
uitgeeft op hoge huizen als
rechttopstaande kleurpotloden
dicht tegeneen gezet door

bouwmeesters metselaars de stad
geurt naar bloemen parfum van
m'as-tu-vu dames steltlopend
op hoge laarsjes siliconen

borsten, de geschiedenis kreunt
onder het heden de Porta
Nigra verliest gestaag haar
mascara de stad haar fictie.

ROUEN

1

Rouen stikt in de hitte
mensen lopen naakt in klamme
kieren terrasjes laven
dorstigen tegen woekerprijs

rechtover mij een meisje
parels tussen haar borstjes
zij schuift haar rokje op ontwijkt
mijn blik ik hou niet van de zon

op haar balkon strijkt een vliegje
neer achter mij een man leest
La Liberté onder zijn neus
een heuse snottebel.

La Place du Marché vat vuur
de Maagd een nymfomane
toeristen roepen luidkeels
brand! de organist speelt de

pannen van het dak de zon
asemt hete lucht uit
kelners leggen het werk neer
een bedelaar ecooloog

aait het konijn zijn hond
kwispelt, door een kogelgat
loert Monet ieder moment
van de dag, als het vuur dooft

loeien de sirenes
de wereld draait achteruit
mensen ondersteboven
fotograaf rukt aan het touwtje.

Kathedraal reikt naar God
opgetut zij komt van grond
het nonnetje slaat een kruis
de mensen bange ogen

hopen op brood en spelen
het tweede nonnetje zucht
haar hand verdwijnt in haar pij
de mensen bange ogen

klimmen de zijgevel op
haken zich vast aan spuwers
het derde nonnetje jankt
wanneer mensen vallen als

schaliën schuiven grijpen
ploffen in openstaand graf
Kathedraal davert luidkeels
op oude grondvesten.

Verschroeiende hitte laaft
zich aan de Seine vissers
vangen bot van drenkelingen
koten knuisten delen van karkas

ik loop met de meesten mee
rive droite richting oude stad
krekels missen dirigent
auto's hun gezond verstand

op het Marktpllein zwerven
mieren manshoog her naar der
goedgemutste kok regelt
op één been het verkeer.

5

Simone drinkt in één teug
haar absint leeg Jean-Paul lacht
verwacht boude uitspraken
de revolutie verlaat

de barricaden voor een
nachtje seks de kastelein
schrijft met de vork les amants
verlaten spoorlags Rouen

aan de Brug Jeanne d'Arc op
een worp van Parijs houden
zij halt voor een gesprek
over de kip en het ei.

De Maagd op sterk water gezet
overleeft val van hoogste toren
het vuur dat haar lijf verschroeit
smeult na in blik van Engelse

toeristen die zich vergapen
aan wassen beelden relikwieën
speciale menu's aangekaart door
vrijdenkers en commerçanten

wanneer ik restaurant Juliette
passeer hoor ik een kinderstem
die zachtjes roept twee- driemaal
hoog tijd om naar huis te gaan.

BOURGONDIË

LA CHAISE-DIEU

In La Chaise-Dieu in portieken
en om de hoeken godsdienstig
besluipen wij de liefde,
wij maken kleine geluiden,

drinken ice-tea au citron.
De zon kruipt over ons heen,
beneemt ons de adem als wij
stijgen naar La Casa Deï.

Wij rusten er met de dieren,
warm nestelt zich de wijn
in de roes van ons verhaal.
In het gastenboek schrijf ik

de initialen van je naam,
de bruine glimlach van je ogen,
de goede geur van je oksels,
de merknaam van je huid.

BLESLE

Onbewoonbaar als december
dit land dat ons bekoorde,
heimwee is niet te ontkomen
zelfs in Blesle niet.

Heimelijk schrijf ik jou,
de avond ademt zwaar en
de krekels verliezen stem.
Ik ween in de eerste persoon

en mijn huid wordt wit.
De leeswijzer een palmtakje
op mijn nachttafel Eco.
De stilte, de grote rust

die komt als zij overbodig is.
In een onverhoeds duel
kuit tegen kuit rug tegen rug
bereik ik het hoogtepunt.

BRIOUDE

In Brioude naar lachende
knieën kijken zij legt haar ogen
tussen de bladen van Benoîte Groult's
Les Vaisseaux du coeur heel even

kijkt zij op - haar witte dijen
laten zich niet snel lezen.
Zoomloos spant zich mijn huid op
ik wijzig de loop van mijn adem.

Onder het banier van de jacht
verblinde ruiter van de behoefte
loop ik op haar af behoedzaam
beruik ik haar tot op kniehoogte.

De jacht is open - in de verte
jagers janken tegen elkaar
als honden. Praatziek de paarden
als het gehinnik van hun ruiter.

LAVAUDIEU

In Lavaudieu kocht ik
een snoer van honderd kralen
dat je hals bij elke adem
honderdmaal mijn liefde voelt.

Mijn liefde wijzer dan verstand,
jij bent in elk woord in elk ding
overal een nieuwe kwelling
dit spel met jou is leven.

Leven in af-en-toe een dorp
waar men met ons deelt brood kaas
druiven oud ritueel als had
geen tijd de eeuwigheid gekruist.

Wij kruisen schapen paarden
die zich laven aan de dorpsfontein,
in de kapel een schrijn ben ik
hoofser dan een minnestreel.

BEELDENSTORM

Vluchtende monniken dansende
monniken witte benen
tussen reikhalzende schapen
die als juffers opgejaagd

over het plein tippelen.
In bruinharen pijpen gehuld
hun kappen vallen als maskers
van hun kruinen lopen zij

de dieren voor de voeten.
Kreunend uit haar acht hoeken
luidt de klok de beeldenstorm.
De bliksem slaat in de oppers

de boeren met heiligenbeelden
onder de arm verdwijnen
in hun houten huizen.
De herder fluit op zijn vingers

over de heuvelkam blaft
de hond zijn schapen bijeen.
Op enkele vamen vandaan
dring ik in jou als halewijn.

(Lavaudieu)

LA CHAPELLE-DES-MOINES

In Berzé-1a-Ville als uit een wolk
gevallen de blijde boodschapper
hij heeft de stem van vader
de klank van zijn dialect.

Op zijn teken een paard draaft
voor mijn voeten teugels of zweep
heb ik niet geen karos en
profanen gedragen zich alsof

het een remake is déjà-vu.
Man en paard geil en hijgend
bereiken La Chapelle-des-Moines.
Majesteitelijk meewarig

kijkt de Heer op ons neer
zij trekt haar jurk boven de dijen
ik strooi mijn zaad in een lege
hemel de val der engelen.

LAMARTINE

In Saint-Point aanzitten aan
de tafel van Lamartine
het klokje van de huiskapel
slaat het uur der verbeelding.

La Velouze schikt zich op
Valentine dirigeert koket
de voorbereiding op de jacht
de hoorns blazen de aanzet

de honden draaien rond hun staart
de paarden op één lijn gezet.
Madame de Noblet d'Anglure
zet de bruidsmeisjes in

zij maken jacht op jagers
laten hen lopen in het wild
met afgestreken broeken.
Tot groot jolijt van Lamartine.

SAINTE-MADELEINE DE MASSIAC

Ik leg mijn kleed af naakte
jager poreuze huid verklein
de afstand tussen jou en mij
mijn handen pezig spannen

een koord tot boog bevende
bode pijlsnel opgebrand.
Zij gooit haar rozenkrans
naar de overkant zwijgend

de handen voor zich uit
in wedloop met het licht
de van troost beroofde.
In het diepe gras beneden

meten meisjes knapen
als dieren vermomd hun liefde
tussen ruisende blaren.
Op menselijke wijze.

AAN DE LICHTE KANT

In Bourgondië is het perfect mogelijk
zegt zij dat je het leven aan de lichte
kant bekijkt ook al is de dood nabij
de angst bedwongen met een kracht die niet

des mensen is en opnieuw dwalen mijn
gedachten af naar Karel de Stoute
in mijn strijd tegen het gezag van grote
mensen met veel wetenschap en zo

weinig geloof in het mysterie van
de natuur ik noem het liever de
kosmos het heel-al dat mij niet bang maakt
maar hoop geeft op eeuwigheid in leven.

ALS DE JONGE WINGERD...

We zeggen vaker we komen terug
als de jonge wingerd meisje wordt
druivelaar druif ons verleidt één met de
natuur geen rang of overwicht alle

en allen gelijk in het aanschijn van
de Meester nooit hield Hij zich ledig met
leugen ook niet als de leugen Hem
opsloot in kerken kerkers. Hij bleef

zwijgen toen ze vroegen na te zeggen
wat zij hadden opgesteld in wetten
zo zou ik willen dat de wijngaard
moeder wordt voor duizend monden.

PROEVEN

Rijden door wijnvelden de smaak van
druiven op je lippen je
smaakpupillen werpen zich op
als infonauten alles is

zo onwezenlijk echt dat je
gaat dromen van het paradijs
in Bourgondië rij je uren
over wijnbergen memoriseer

je rijen etiketten van
de beste wijnen en wanneer
de boer jou verwelkomt reik je
hem de hand voelt hij hoe klam

proeven is een zaligheid
even walsen zien hoe de wijn
traant langs de kelk kijken ruiken
proeven met de ogen dicht.

REISLUST

Haar avontuurlijke geest sterker
dan haar angsten haar bijgeloof
over de gevaren van water
bruggen stuwdam zij duwt de deur open

van reisbureaus met een ijver en
een regelmaat kenmerkend voor
grote rituelen voor haar is
het gras altijd groener aan de overkant

van de heuvel wij betreden samen
onbetreden paden heidense
kerken plaatsen waar de duivel
de armen ten hemel heft heerlijke

opluchting stroomt door ons lichaam
onze wangen ogen voelen heet aan
samen reizen is de magie
dag na dag in een greep houden.

LEVEN ALS GOD

Onder groene dekens rust vinden
het megabed delen met zo weinig
liggen wij door heggen van elkaar
met af en toe een kudde stille koeien

druiven helpen plukken met de buur
dit is leven als God in Frankrijk
feestvieren met het dorp bij nieuw leven
op bruiloft bij dood als de nood

groot is alle hens aan dek koeien
helpen kalveren vrouwen helpen
persen het leven leiden zoals zij
het doen bij nacht en ontij.

DE SOMME

LES TOURELLES

Les Tourelles au Crotoy
in die spitshoge ogen
van jou lees ik het verhaal
van nat zand kralen krekten

afwezigheid van zee en
glijdende schepen tastbaar
de uitgezette lijnen
aan de overkant op de toon

van meeuwen verdwaalde Jantjes
van Gent murmurerende
wezens vaar ik de Somme uit
de stilte breken is hier

meeuwenwerk de zon ligt
opgespannen op het strand
door de mazen van het net
ontsnappen zegekreetjes.

CHEMIN DE FER

Un sifflement a whistle ein Pfiff
in een schuit met stoomfluit rijden wij
80 jaar in tijd terug tussen
Le Crotoy en Saint-Valéry

langs met wilgen begroeide
waterkant door velden rietland
drassig groen gras zacht en zoutgekroond
wit vee zwarte schapen paardjes

van goud slank als anglo-araben
snuiven de geur van verbrande
steenkool bezwete blote lijven
zwarte mannen verleden tijd.

LES TOURELLES AAN DE SOMME

Les Tourelles in Le Crotoy dernière
arrêt met meeuwen besneeuwd zeezicht
eb en vloed grote kleine wijzer
zachte invasie van vergrijzing

geverfde oude mensjes trekken
zich op aan je viriliteit
hun blik gericht op oneindigheid
op witte zeilen van verbeelding

dansend op een slappe koord tussen
je twee torenspitsen ademloos
opsouperend de laatste loodjes
richting dood herinnering aan

witte zwanen halsreikend over
traag water door wind gerimpeld
uitdovende lichaamswarmte
Les Tourelles hemels eindstation.

HELVETIA

SANKT-NIKLAUS

Het dorp leeft in eigen oren, stiller
muren dan de bergen zijn er niet.
Langzaam naar de aarde schuift de gletsjer,
alleen bij zijn vertrek hooguit even

rimpelt de sneeuw rond zijn leden.
Doodstil in de berghut van het licht
de nacht in stapels, tot in 't warmste zaad
hoor ik zijn dieren hijgend zwijgen.

Vannacht werden geen bergen gesloopt.
Nochtans daalt er gruis als het beroeren
van wimpers, 't ritselen van blaren.
Dus zijn toch handen ergens bezig,

handen van een grizzlybeer misschien,
zijn speeksel sijpelt langs de flanken.
De bergen vloeien langzaam uit,
als de sleutel van mijn onbehagen.

SPARENMOOS

Dit is Sparenmoos Hof van
Eden waar koebellen de
stilte accentueren
beiaard van de bergen ware

het niet dat de boer zijn
beesten melkt ik zou mij mijlen
ver van mensen wanen
bevrijd van laster leugen

hier alleen kan liefde regel
zijn wanneer eenzaamheid
schaarse keer de kop opsteekt
de koeien stalwaarts keren.

LE MATIN

Nu de zon tussen de bergen
ingedaald de regen het dal
de flanken heeft gekuist tijd om
Le Matin te lezen zuurstof

te inhaleren op de bank
bij de trotinets ik wuif naar
de boer gluur naar de boerin
die kijkt of elk moment de

oorlog kan uitbreken een
donderslag van over de
bergen verstoort mijn rust
de boerin slaat een kruis.

WEG VAN DE SNELWEG

Weg van de snelweg met zicht op
de bergen via een weggetje
dat je deelt met paarden koeien
voorbij twee stallingen scherpe

bochten garages voor hoffelijk
verkeer altijd hoger naar de
hemel waar koebellen je alert
houden voor halve slagboompjes

gestuurde toegang in het zicht
van het hotel een houten beer
grapjast aan de voorlaatste
bocht het hoger doel bereikt.

GEDONDER

Ineens laat de berg een knal
van een wind de hemel trilt
verkleurt het prille groen dat
zijn jeugd verliest en als een

jongeling jaagt op zon en
blauwe wolkjes het land herschikt
zijn garderobe de dieren
loeien zich een weg doorheen de

drassige weiden de boer wijst de
plek aan waar de bliksem insloeg
zijn vrouw slaat een kruisteken
de berg herneemt zijn fatsoen.

RUZIËN

Als het onweert ruziën de
bergen tegeneen zeggen de
lelijkste dingen over
elkaar roepen schreeuwen

donderpreken als volleerde
paters schieten bliksemschichten
af op onschuldige koeien
verhaasten de tred van wandelaars

en als het opklaart schuilen ze
hun gezicht in nevelslierten
en rouwen om hun doden
tot er weer een kwaad woord valt.

BERGMEER

Je lichaam een argeloos bergmeer,
mijn hand wortelt naar je water,
waar ook ontwelt de nagelaten nacht
en 't reutelend ademen van de blaren.

Je haren losse teugels van de dood,
vinnig als de vinnen in je borsten;
ontwaken is langzaam opengaan,
als een hooidilt in de morgen

geurend naar de dracht van koeien.
Wij ruiken voos als de aarde
en vloeien in elkaar als water over,
in een traag gebaar mij telkens opwaarts

wendend mijn liefde zalft je schoot
En komt als vlottend wier weer boven;
lichaam dat zich met lichaam voedt,
zich vult van vingerkoot tot kruin.

Côte d' Armor (Bretagne)

HET REGENT

Het regent in Ploumanac'h, Juliette,
de zee kabbelt kolkjes zuigen
vergeefs het water naar de diepte
rotsen zijn als tepels op een

oneindig lijf, op de donjon
van waterkasteel houdt de Meester
een donderpreek zijn ogen bliksem-
schichten ik voel mij meester en

knecht wanneer ik het raam openduw
een meeuw vliegt jankend bij de buur weg
regen trekt de gordijnen op
ik zucht opgelucht met de wind mee.

ROZE GRANIET

Het graniet heeft zich gepolijst tot
volmaakte keien rotsen single
koppel drie vier hoog huizen menhirs
dolmen tuinen bosjes grillige

kruinen, als ik mijn verreijker
richt op het kasteel wenkt jonkvrouw
mij met brede gebaren de
gevaren van fout gebruik van

tijd en plaats, wandelaars verliezen
motivatie jaren tellen dubbel
schoonheid eist haar tol, ik houd
het bij aanschouwend kijken.

MEEUW

De meeuw van Ploumanac'h heeft stem
geen geschetter of gejank maar
klank die niet opschrikt goedschiks de
wandelaars verstoort hoor hoe

de meeuw haar woorden wikt en weegt
decibels zij voelt zich thuis
in haar huis zonder ramen
waar de zon het zand verwarmt

de zee wist ijverig de woorden
van het watervlak de rosten
krijgen douche golven gooien zich
te pletter en de zon komt op.

EB EN VLOED

Eb en vloed snelle afloop
vlotte aanloop beide rap van leden
onthullen verhullen schoonheid
van de kreek granieten parels

een kapelletje van weinig
stenen groot ontzag beeld van
potvis op het strand uitgeteld
in waterbed van schuimkopjes

aan de hand van opa lopen
kindjes op zijn stugge rug
dood baart leven natuur baart
kunst tot zee haar water maakt.

DE DICHTER

De dichter legt schrijfstok neer
overziet wat wit gebleven is
en zwart ziet van de inkt zijn
fysieke inspanning kine

sportieve uitdaging spoor
naar de hemel, als hij zijn armen
kruist dansen woorden luidkeels
zijn belagers gieten zout in de

wonde de dichter grijpt naar zijn
pen de lege woorden verlaten
de tafel bij het raam de schaft
is voorbij het gedicht herneemt

met volle kracht het verhaal van
begin en einde melodrama
voor elke sterveling voor hem
zegen en meerwaarde.

CÔTE-D'ARMOR

Côte-d'Armor land van zee ontwaakt
op bed van roos gepolijst graniet
ontbijt op bed bij ebбетij
meisjes hinkelen van rots naar rots

jongens vergaren op het strand
bij potvis geen land te bezeilen
de zee trekt haar netten in, het land
verarmt raakt aan straat niet verkocht

ouders drinken roken hun huizen
uit voor toekomst voor hun kinderen
als ik een bod doe loopt het café
de spuigaten in en uit.

SCHILDERIJ

Ook als de zon zich sluiert voor
de ogen van God wolken
kleuren zich opvallend pastel
het graniet wast zich de oren

uit en links onder het schilderij
kapelletje van getrouwde
drenkeling groot merkpunt voor
hen die twijfelen, is de sfeer

zomers scheidt zand zandkasteel strand
van natte dromen ik beleef
verwondering ontspoorde trein
hoort niet thuis in mijn hemel.

LIEFJE

Liefje, mijn moeë lijf volgt
gedachtesprongen niet langer
op de voet, soms verdwaal ik
dool in nauwe straten waar zon

geen toegang heeft, mijn wereld
jeukt van allergieën mensen
om mij heen grijpen zich naar
het hoofd ik zie het kan het

niet duiden, naast lijf ook geest
houdt niet langer gelijke tred
straks als ik vertrek naar het
land van de blinden zoen mij.

HET NIEUWE DORP

Ik lees de wolken uit verhaal
van kleuren vormen figuren
uren kan ik de kunstenaar
volgen in zijn eindeloos

geduld hij onthult wat achter
wolken schuilt bang bengelend
engelen deserteren langs
ladder van regen dalen neer

in het dorp waar ik verblijf
ik hoor de hoon in hun stem
vreemde taal burenen roepen
solidair integreer of keer.

TONGEROTSEN

Tongenrotsen rotsentongen
likken tasten in holte
van kleine mondingen de
warmte van zand dat zich laaft

aan warmwaterbronnen mensen
lopen in gehavende
gedachten water tegemoet
moed zinkt in de schoenen

ineens de zon keert schouwspel
rug toe het spaarlicht gaat uit
wolken hullen zich in rouwkledij
regen valt met bakken neer.

RELATIVEREN

Voor wie zich schuldig voelt voor
weinig zon veel regen acht zich
kleine god in groot theater
ik heb mijn kinderen geleerd

behoedzaam voor praat van hoge
heren zon en regen te
relativeren, wie zich
ergert aan een niet verliest

drang tot grootse dingen elke
uitdaging in de kiem gesmoord
het leven kabbelt voort in
kleine dingen geen meter hoog.

GROTE ZEE

Grote zee ebt sneller weg dan
vloed van woorden op de dijk
schuimkoppen van overmoed
het zand ligt naakt te zonnen

mensen lopen kriskras erdoor
heen de zon knijpt ogen dicht
het strand zebrapad voor hen die
landwaarts keren ik loop in

hun weg straks krijgt Grote Zee
eerste weeën de dokter van
het Waterkasteel springt van
rots naar rots getraind lichaam.

STER

Ster meeuw van Ploumanac'h heerst
op hoog graniet beretrots
wankel evenwicht zij overziet
baai met voldane blik zoekt

intens naar man van dromen
Moon haar gedwee gevolgd toen
zij 't ouderlijk huis verliet
onweerstaanbare drang

wanneer zij hem in vizier heft
hij zijn dikke kop en wuift
hun twee kinderen spelen op
wandelafstand tikkertje.

SCHEEPJE

Onooglijk klein scheepje duikt
in kolkend water golven hoog
niemand springt overboord hijst
zich aan land op wandelafstand

van hotel wie is stuurman? wie
vaart mee? de krant van morgen
geeft bescheid haar man sportief
met gulpen vrijheidsdrang

zij blijft achter met minnaar en
kroost sportieve wip lang vergeet
zij weer en wind trotseert storm
tot visser en buit huiswaarts keert.

AAN OPEN RAAM

Een meeuw jankt voorbij open raam
strijkt neer op het kapelletje
smoor en verliefd onwaarschijnlijk
mooi tafereel ommetje waard

roze graniet wast zich bij elke
golfslag kine's van de zee
stenen stapelen zich hoog
op rand van vallen algen

kwallen kransen sieren naakt
meeuw vliegt op strijkt neer haar vlucht
omnibus bij elke halte
schoonheid verrast reiziger.

In *Eb en vloed* bloemleest Thierry Deleu gedichten over reizen en thuiskomen, weggaan en terugkeren, doodgaan en herboren worden, niet alleen wezenlijk maar ook in gedachten.

De geselecteerde gedichten werden geplaatst in bloemlezingen, tijdschriften en op e-zines. Ze werden gebundeld in *In de weelde van de liefde*, *Magisch Alfabet*, *Bourgondische suite* en *Helvetiaanse verzen*.

Die bundels werden uitgegeven door De Gebeten Hond (Harelbeke), Razor's Edge Editions (Gent) en Het Prieeltje Online (Diest).

De auteur is bekend als een literaire duizendpoot: dichter, romancier, essayist, biograaf, bloemlezer, om zijn leerboeken, als eindredacteur van verschillende tijdschriften en uitgever.

Als recensent drukt hij een stempel op de literatuur (vooral poëzie) van de laatste jaren. Zijn oordeel wordt (door ingewijden) erg op prijs gesteld.
(De uitgever)